

Δεύτερος θόλος στενότερος ὑψοῦται δύο μέτρα ἄνωθεν τοῦ πρώτου. Μεταξὺ δὲ τῶν δύο ἐνεργεῖται ἡ ἀνανέωσις τοῦ ἀέρος.

ὑπὸ τὸ ἰσόγαιον κατασκευάσθησαν εὐρύχωρα ὑπόγεια ἔχοντα ὕψος 4 μέτρων, ἐν οἷς καταβαίνουν διὰ κλιμάκων σιδηρῶν ἐλικοειδῶν καὶ ἅτινα εἰσὶν ἐστρωμένα ὑπὸ πλακῶν μεταλλικῶν. ὑπὸ τὸ ἔδαφος δὲ εὐρίσκονται χονδροὶ σωλῆνες ἀερίοφωτος, ὑδραγωγοὶ καὶ φρέατα βάθους 5—6 μέτρων. Ὁ ἀὴρ καὶ τὸ φῶς εἰσδύουσιν ἐν αὐταῖς ἐκ τῶν ἐν τῇ στέγῃ ἀπειραρίθμων φεγγιτῶν, οἷτινες σύγκεινται ἐκ χονδρῶν κρυστάλλων.

Τὸ ἔδαφος τῆς Παρόδου εἶναι ἐστρωμένον μωσαϊκῶς· ἐν δὲ τῇ κέντρῳ θαυμάζει τις τὰ Μάσκλη, σύμβολα μωσαϊκὰ τῆς Σαβοΐας, τοῦ Μεδιολάνου, τῆς Μεγάλης Βρετανίας καὶ τῆς κατασκευαστῆς τὴν Πάροδον Ἀγγλικῆς ἑταιρείας.

Πάντα δὲ ταῦτα φωτίζονται ὑπὸ 2,000 φανῶν ἀερίοφωτος. Ἐν τῷ ἰσογαιῷ ὁμοίως, τὸ ἀερίοφως περικλείεται ἐντὸς ὑελίνων σφαιρῶν ὅπως μετριάζεται ὁ ὑπέρμετρος φωτισμός.

Περίξ τῆς βάσεως τοῦ πρώτου θόλου τοῦ ὀκταγώνου ὑπάρχει στέφανος ἐκ 300 φανῶν, ὑπ' αὐτὸν δ' ἕτερος τριπλοῦς στέφανος ἐκ 280 ἐτέρων φανῶν.

Ὁ ὑελίνος θόλος τοῦ ὀκταγώνου, ἔχων περιφέρειαν 112 μέτρων, εὐρίσκεται εἰς ὕψος 50 μέτρων καὶ ὑποστηρίζεται ὑπὸ τόξων σιδηρῶν. Ὁ ἄνωθεν δὲ αὐτοῦ ἕτερος θόλος εὐρίσκεται εἰς 57 μέτρων ὕψος.

Ὁ σχεδὸν ἀόρατος σίδηρος καὶ οἱ θόλοι εἶναι αἱ μόναι ὕλαι ἐξ ὧν ἀπαρτίζεται ὁ καλοσαῖος μὲν ἀλλ' οὐχ ἦτταν χαρίεις αὐτός θόλος.

Δεκαεὶς γιγαντιαῖοι ἀνδριάντες εἰσὶ τοποθετημένοι περίξ τοῦ ὀκταγώνου, αὐτῷ διαχωρίζοντες τὰ παράθυρα τῆς πρώτης ὀροφῆς, ἧς εἰσὶν ἰσοῦψεῖς.

Τὸ ὀλικὸν ἐμβυδὸν τῆς διόδου εἶναι 8,600 μέτρων τετραγωνικῶν.

Ἐν Ξηροχωρίῳ τῇ 22 Δεκεμβρίου 1871.

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ).

Γ. Ν. ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ.

ΤΟ ΛΟΓΙΚΟΝ ΕΙΝΕ ΑΣΘΕΝΕΙΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

(ἮΣ ΑΠΗΛΛΑΓΗΣΑΝ ΤΑ ΛΟΙΠΑ ΖΩΑ)

Ἀθήνησι, 1 Ἰανουαρίου 1872.

(εὐρέχεια· καὶ τέλος ἴδε πολλ. 1Ε').)

9.

Ὅλαι αἱ ὑπόλοιποι τάξεις — μηδὲ τῶν γυναικῶν ἐξαιρουμένων — πάσχουν ἀπὸ τῆς ἀσθένειας «λογικόν».

Ὁ Ἀρχάγγελος κατόπιν διέτρεξε τὰς λοιπὰς τῆς κοινωνίας τάξεις τοὺς — γεωργοὺς — ἐμπόρους — βιομηχάνους — δικηγόρους — ἰατροὺς καὶ λοιποὺς ἐπαγγελματίας. Παντοῦ δὲ ἀνεκάλυψεν ὅτι τὸ «λογικόν» εἶνε ἀσθένεια, ἧς ἀπηλλάγησαν τὰ λοιπὰ ζῶα, καὶ ἧτις ἐδόθη πρὸς τιμωρίαν εἰς τὸ ἐκλεκτὸν ζεῦγος.

Αἰφνης ὁμοῦ διεκόπη ὑπὸ τινος στοχασμοῦ. Τῷ ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα, ὅτι ἴσως μόνον τὸ ἄρρεν τοῦ ἡγεμόνος ζώου ἐπάσχειν ἀπὸ τῆς ἀσθένειας «λογικόν», καὶ ὅτι τὸ θῆλυ πιθανὸν νὰ ᾔτο ἀπηλλαγμένον. Ἀλλ' ὅποια ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς του, ὅτε πλησιάσας δύο ὁμοιοσχήμονες τῇ Εὐὰ ἤκουσε τὰ ἐξῆς.

— Πρέπει τέλος πάντων, ἔλεγεν ἡ μία — φέρουσα οὐχὶ μόνον ὀπισθεν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἀπὸ τὰ καλούμενα ποῦρ — νὰ λάβωμεν τὰ μέτρα μας. Ἔως πότε ὑπὸ τὴν δουλείαν; Εἴμεθα καὶ ἡμεῖς ἴσαι με τοὺς ἀνδρας. Κάτω λοιπὸν ὅλα, καὶ περὶ τούτου ἔχω ἐν σχέδιον.

— Κάτω ὅλα; εἶπεν ἡ ἑτέρα ἐκπληκτος.

— Ναί. Πρέπει νὰ σχηματισθῇ ἐταιρία εἰς ὅλους τοὺς τόπους, οἷτινες καυχῶνται ὅτι εἶνε πολιτισμένοι — ἐὰν θέλουν νὰ ᾔνε πράγματι — τὸ πρῶτον μυστηριώδης, ἕως οὗ ἐνδυναμωθῶμεν, σκοπὸς τῆς ὁποίας ἐσεται ἡ ἐν γένει πραγματοποίησις τῆς ἀρχῆς τῆς προμήτορος Εὐας. Οἱ τόποι τῶν συνεδριάσεων θὰ κληθῶσι ΠΥΡΓΟΣ ΒΑΒΕΛ, διὰ νὰ μὴ ἐννοοῦν οἱ ἀκούοντες. Βαθμὸν θὰ ἀναμιχθῶμεν εἰς τὰ τῆς πολιτείας, διὰ νὰ γίνωμεν καὶ εἰς τὸ ἔθνος κυρίαρχοι, ὅπως εἴμεθα καὶ εἰς τὸν οἶκον. Ἀμα κατορθώσωμεν

νά γίνωμεν ὑπουργοί, βουλευταί, νομάρχαι κτλ., τότε ἐννοεῖς ὅτι δυνάμεθα εὐκόλως νά πραγματοποιήσωμεν τὰ τοῦ Πύργου Βαβέλ.

Ἡ ἀκούουσα, μὴ ἔχουσα τὸ πνεῦμα τῆς διδασκαλίας τῆς, ἀλλὰ σεβομένη αὐτὴν διὰ τὰς γνώσεις τῆς καὶ τὴν λογικὴν ἀνάπτυξίν τῆς,

— Ναί! ὅλα καλὰ, ἀπήντησε. Σ' ἐννοῶ. Θέλεις νά καθιερωθῇ ἡ ἀρχή, ὥστε ἐκάστη ἐξ ἡμῶν νά εὕρῃ τὸν διάβολόν τῆς ἐναντίον τῆς ἀπαγορεύσεως τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς γνώμης τοῦ κυρίου συζύγου, ὡς ἔπραξεν ἡ πρώτη βάβω ἡμῶν Εὐα.

— Πολὺ καλὰ ἔθεσας τὸ ζήτημα.

Ἐκάστη γυνὴ νά εὕρῃ τὸν διάβολόν τῆς.

Σὲ συγχαίρω· θὰ ἦσαι μία τῶν πρωταγωνιστριῶν.

— Ἐ! καὶ ἡμεῖς αἱ ἀπλαῖ καὶ ἐννοοῦμεν ἀπὸ τὰ κοραϊστικά τοῦ Πύργου Βαβέλ, καὶ ἐσκέφθημεν μάλιστα πολλάκις.

— Τὸ βλέπω πολὺ καλὰ. Λοιπὸν ἄς κανονισθῶμεν. Δύο πράγματα ἀπαιτοῦνται ἀπολύτως οὐσιώδη καὶ ἀναπόφευκτα.

α) Καθόσον ἀφορᾷ τὰ μέλη τῆς ἐταιρίας.

Ἄν κατὰ τὴν ὁδὸν τῆς ἐνεργείας οἱ κύριοι πατέρες, ἀδελφοί, θεῖοι, σύζυγοι ἀντιτείνωσι, γνωρίζεις τί πρέπει νά γίνη; Τὸ στενοχωρηθὲν μέλος ὀφείλει νά κρατῇ ἀδιάκοπον ἐπανάστασιν μὲ τὰς φωνὰς ἐν τῷ οἴκῳ διὰ τὸ παρμικρόν. Ἐπὶ τέλους οἱ κύριοι ἄνδρες τί θὰ κάμουν; Θὰ μᾶς ἀφήσουν ἀνενοχλήτους, καὶ θ' ἀποφασίσουν νά πλανῶνται. Τότε μὲ τὸν χρόνον ἕκαστος οἶκος θὰ μεταβληθῇ εἰς Πύργον Βαβέλ, καὶ δὲν θὰ ἔχωμεν ἀνάγκην νά τρέχωμεν, ἅμα τρώγωμεν, ὑπὸ τὸ πρόσχημα τοῦ περιπάτου ἢ ἐπισκέψεων εἰς ὠρισμένον Πύργον.

Ἄλλ' ἐπειδὴ δυνατὸν νά ὑπάρξουν δύστροποι καὶ ἐπίμονες συγγενεῖς, μὴ ἀνεχόμενοι, τότε τίθενται εἰς ἐνέργειαν τὰ νευρικά. Ἄλλὰ σοῦ ἐπαναλέγω τὰ νευρικά εἶνε τὸ τελευταῖον καταφύγιον, διότι τῆς γυναικὸς τὰ νεῦρα εἶνε λίαν εὐαίσθητα, καὶ προσβάλλονται εὐκόλως· καὶ ἐνῷ εἰς τὰς ἀρχὰς γυνὴ τις τὸ κάμνει ἀπὸ κατὰ κῆρμα, δυστροπίαν, ἢ ὡς χαϊδεμένη — ὅταν θυχὸν τῆς ἀντιτείνωσι — μὲ τὸν χρόνον καθίσταται ἀληθῶς ἀσθενὴς καὶ δυστυχεῖ ἐν ὅλῳ τῷ βίῳ τῆς. Ὅθεν τὰ νευρικά εἶνε τὸ ἡρωϊκὸν φάρμακον κατὰ τοὺς ἰατρούς.

Ἡ μαθήτρια ἐμειδίασε, καὶ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν, ἡ δὲ διδασκάλισσα ἐξηκολούθησε.

β) Καθόσον ἀφορᾷ τὸν προσηλυτισμόν.

Ἐχομεν ἐκάστη τὰς γνωρίμους μας. Ἀπὸ ὁμιλίας εἰς ὁμιλίαν θὰ μαθῇς αἴφνης ἀπὸ τινος τῆς ἐκλογῆς σου — νομίζουσιν ἐαυτὴν ἱκανὴν καὶ ἐν γνώσει πάντων — τὴν ὁποίαν εἶδες ὅτι καλὸν εἶνε νά κατηχήσῃς, ὅτι — ὅτε ἦτο ὁ πατήρ, ὁ ἀδελφός, ὁ θεῖος, ὁ κηδεμὼν συγγενής, ὁ σύζυγος, ἀδιάφορον, εἰς τοῦ οἴκου τέλος πάντων, εἰς ταξείδιον ἢ εἰς ἐκδρομὴν, καὶ εἶχε μέλος τι τῆς οἰκογενείας τὴν ἐυρτήν τοῦ ὀνόματός του, ἢ ἦτο ἄλλη τις ἡμέρα ἐπίσημος, ἐδέχθη κατὰ τὸ σῶνθες μόνη ἐπισκέψαι· εἰς τὴν αἴθουσαν. Τὸ πρᾶγμα, ἐννοεῖς, εἶνε ἀπλούστατον αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ, ἀλλ' ἐντεῦθεν ἀρχίζει ἡ ῥαδιουργία.

Πάραυτα, ἅμα τῇ ἐπανόδῳ τοῦ ἀπόντος, θὰ τῷ ἀποσταλῇ μία ἀνώνυμος ἐπιστολὴ διὰ τοῦ ταχυδρομείου, ἐμπεριέχουσα περίπου τὰ ἀκόλουθα, ἢ ἀλλέως γεγραμμένη τέλος πάντων, ὅπως εἶνε καταλληλοτέρα·

α' Αὐτῇ!

» Εἰς ὁποίαν πλάνην εὐρίσκεσαι, ἐνῷ νομίζεις » ὅτι εἰς τὸν οἶκόν σου βασιλεύει χριστιανικὴ » εἰρήνη! Δὲν λέγω πλείοτερα, διότι εἶμαι φί- » λος οἰκογενειακός, καὶ εἶμαι εἰς γνώσιν πραγ- » μάτων ἀνεμπίστων, τὰ ὁποῖα μὲ κατετάρα- » ξαν. Μολαταῦτα ἐρώτησαν, ἂν, ὅτε ἦσο εἰς » ταξείδιον, δὲν ἐδέχθησαν μίαν ἡμέραν εἰς τὸν » οἶκον ἐπισκέψαι καὶ μεταξὺ αὐτῶν τὸν κύ- » ριον... » Γράψον τὸν Γανυμήδην.

— Μὰ τοιαύτη πρᾶξις εἶνε καταχθόνιος καὶ ἀναξία τιμίου ἀνθρώπου.

— Ἄλλὰ καὶ λυσιτελής. Οὐκ ἦν ἄλλως γενέσθαι. Ὀλίγοι ἐννοοῦν ὅτι κατὰ γενικὸν κανόνα ἐπιστολὴ ἀνώνυμος εἶνε τέχνασμα καταχθόνιον, τῆς ὑψηλῆς ἀστυνομίας ἢ μέσον ἐντελὲς πρὸς ῥαδιουργίαν — καὶ οἱ τοιοῦτοι γελοῦν καὶ τὴν ἐπιδεικνύουν, μολονότι καὶ εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν δίδεται χώρα εἰς δισταγμούς καὶ ὑπονοίας. Καὶ εἶνε ἀληθὴς ἡ ἀρχὴ « Συκοφάντει, συκοφάντει, καὶ πάντοτε θὰ μείνῃ καὶ τι. » Ἡ παγίς σπανίως ἀποτυγχάνει. Εἶνε ἐν τῶν ἐπιτηδείων μέσων, τὰ ὁποῖα μεταχειρίζονται καὶ εἰς τοὺς πολιτικούς κύκλους, καὶ εἰς τὰς αὐλὰς, ὅπως διαιρέσωσι τοὺς προεζάρχοντας τόπου τινὸς καὶ ἐπωφελῶνται οἱ τυχοῦνται εἰς βάρος των. Ἐννοεῖς τὰ κατόπιν.

— Εἶσαι ἐπικίνδυνος Εὐα.

— Ἀκουσε. Ὁ πατήρ, ὁ ἀδελφός, ὁ θεῖος, ὁ σύζυγος, ὁ δεχθεὶς τέλος πάντων τὴν ἀνώνυμον ἐπιστολὴν συγγενῆς, ἢ θὰ φρενητιάσῃ, καὶ τότε

τελειώνει εὐθύς τὸ πᾶν, ἢ θὰ ἐρωτήσῃ ἀδιαφόρως, ποῖοι ἔκαμαν ἐπισκέψεις, ὅτε ἀπουσίαζεν. Ἡ κυρία ὅλως ἐν ἀγνοίᾳ, θὰ ἀπαντήσῃ φυσικῶς τῷ λόγῳ ἀπλῶς, ὁ τὰδε, ὁ τὰδε καὶ ὁ Γανυμήδης. — Καὶ ὁ Γανυμήδης! θὰ ἐπαναλάβῃ χωρὶς νὰ θέλῃ ὁ ἐρωτῶν. Βλέπων δὲ τὴν ἐκφρασιν τοῦ προσώπου της ὅλως ἀφελῆ, θὰ προσθέσῃ περίπου· Πρόσεξε· ὁ κόσμος εἶναι κακός. — Δὲν σ' ἐννοῶ, θ' ἀπαντήσῃ ἡ κυρία. Τί ἔχεις; μοὶ φαίνεσαι τεταραγμένος — Ὡ τίποτε! τίποτε! Ἡσθάνθην βευματισμὸν εἰς τὴν μύτην.

— Μὰ τὸ τοιοῦτον, φίλη μου, εἶνε πρωτοφανὲς κακία.

— Ἀπ' ἐναντίας παλαιότητι, καὶ πρὸ αἰώνων εἰς ἐνέργειαν τὴν εἶχαν θέσει οἱ Ἰησοῦται, ἀλλ' ἀκουσε. Τὴν δευτέραν ἢ τρίτην ἡμέραν μεταβαίνειεις εἰς ἐπίσκεψιν κατὰ τὰ νέα ἔθιμα μόνη. Εὐχῆσαι τὴν καλὴν ἐπάνοδον τοῦ ταξειδεύσαντος, καὶ εἰς τὴν σειρὰν τῆς συνδιαλέξεως προσθέτεις γελῶσα· «Πῶς τρέχει ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου, φίλη μου; καὶ τὸ ταξειδίον, περὶ οὗ ὁ λόγος, μ' ἔκαμε νὰ ἐνθυμηθῶ μίαν δυσάρεστον καὶ γελοίαν ἐνταύτῳ περίστασιν.» Ἐξακολουθεῖ δὲ νὰ γελᾷ, ἕως οὗ σὲ ἐρωτήσῃ. Τότε τὴν ἀπαντᾷ· «Ἀδελφή! Ὅτε πρό τινων ἐτῶν ἦτο εἰς ταξειδίον ὁ θεὸς μου — ἢ ἄλλος τις τέλος πάντων τοῦ οἴκου σου — κατὰ τὴν ἐπάνοδόν του μοῦ ἔκχμνε ἀνοήτους τινὰς ἐρωτήσεις, ἂν ἐδεχόμην ἢ ἔκαμνα ἐπισκέψεις, ἂν ἐξηρχόμην, ἢ οὐ εἰς περίπατον, κατὰ τὴν ἀπουσίαν του, ἐνῶ αὐτὸ μοῦ ἦτο σύνηθες· ἀλλὰ βεβαιώσου — τότε λαμβάνεις ὕψος σπουδαῖον — τὸν ἔκαμα μὲν σκητὴν, διότι, φίλη μου, δὲν πρέπει νὰ συγχωρῇ ἡ γυνὴ τὰ τοιαῦτα. Ὡ αὕτη, ἐννοεῖς, θὰ σκανδαλισθῇ τότε, καὶ, περίεργον! θὰ σοὶ εἴπῃ, ἢ ἂν ἦνε προφυλακτικὴ καὶ φρόνιμος, θὰ σκεφθῇ ὅτι καὶ εἰς αὐτὴν συνέβη τὸ ἴδιον. Ἀναλόγως τῆς περιστάσεως βχδίζεις. Ἀλλ' αὕτη θὰ ἐρωτήσῃ ἀναμφισβόλως τὸν ταξειδεύσαντα συγγενῆ, ἅμα ἐπανεέλθῃ εἰς τὸν οἶκον, καὶ θὰ τὸν ἐξετάσῃ, διατί ἐπανελάβε τὸ ὄνομα τοῦ Γανυμήδους, διατί τὴν εἶπεν ὅτι ὁ κόσμος εἶνε κακός, καὶ διατί ἐφαίνετο τεταραγμένος, καὶ οὕτω ἀρχίζει μικρὸς δισταγμός.

— Μὰ, φίλη μου, δύνανται νὰ γεννηθῶσι σκηναί, ἢ νὰ συμβῇ τι ἀπαίσιον.

— Ἀδιάφορον. Τόσον τὸ καλλίτερον. Ὁ Πύργος Βαβέλ θριαμβεῖ. Εἰς τὴν ἀνταπόδοσιν τῆς ἐπισκέψεως ἐννοεῖς τί θὰ πράξῃς. Θὰ ἐπαναλάβῃς τὴν ὁμιλίαν, καὶ θ' ἀνάψῃς τὴν πυρκαϊάν,

πάντοτε φαινομένη ἐν ἀγνοίᾳ. Θὰ φέρῃς δὲ, ἐννοεῖται, μυρία ὅσα παραδείγματα περὶ ἀνδρῶν κακῶν ἢ ἀπίστων, ὥστε νὰ ἐνσταλάξῃς εἰς τὴν ψυχὴν της, εἰ δυνατόν, τὸ μῖσος κατὰ τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος. Θὰ λήγῃς δὲ πάντοτε τὴν ὁμιλίαν οὕτω περίπου· ἀένω, ἂν ὑποθέσωμεν ὅτι συνέβαινε τοιοῦτόν τι εἰς ἡμᾶς, δὲν θὰ τὸ ἐχωρεύομεν τόσον εὐκόλως, εἰς ἡμᾶς, ἅς ἡ κοινωνία θαυμάζει. » Ἀμα λήξῃς, κόπτεις τὴν ὁμιλίαν, καὶ μετ' ὀλίγον προσθέτεις. αὐτὴ βεβαιῶ, φίλη μου, παντοῦ ἀκούω δι' ἐσὲ ἐπαίνους, ἀλλὰ μὴ καὶ δὲν τὸ ἀξίζῃς! καὶ διὰ τοῦτο καὶ ὁ... — ἀναφέρεις τὸν δεχθέντα τὴν ἀνώνυμον — γνωρίζει νὰ σὲ ἐκτιμῇ, καὶ τίποτε δὲν σοῦ ἀποτείνει δυνάμενον νὰ ἐκφράσῃ ὑπόνοιαν. » Τότε, ἂν δὲν κατορθώσῃς ἄλλο τι, τὸ ὀλιγώτερον θὰ ἐκφρασθῇ κατὰ, καὶ μετ' ὀλίγην πικρίαν καὶ ἀγανάκτησιν, καὶ ἰδοὺ τὸ πρῶτον σφαλερὸν βῆμά της. Ἀρκεῖ νὰ διστάσῃ, καὶ ν' ἀρχίσῃ νὰ καταφέρεται κατὰ τοῦ περὶ οὗ πρόκειται συγγενοῦς της, καὶ ἐσο' βεβαιῶ ὅτι οἱ κόλποι τοῦ Πύργου Βαβέλ δέχονται νέαν σύντροφον.

Ἡ ἀκούουσα μαθήτρια ἐστενοχωρήθη, ἀγνοοῦσα πῶς ν' ἀντικρούσῃ.

— Πῶς εἶναι δυνατόν τοιοῦτόν τι, εἶπε μετ' ὀλίγον, ἐνῶ ἡ πρώτη βᾶσις τῆς καλῆς ἀνατροφῆς εἶνε νὰ μὴ ἀναμιγνύηται τις εἰς τὰς ὑποθέσεις τοῦ ἄλλου; Οἱ ἀναμιγνυόμενοι θεωροῦνται καὶ εἶνε κακῆς ἀνατροφῆς, οἱ δὲ κακολογοῦντες — κοινῶς λεγόμενοι κουρκουσούρηδες — καὶ φροντίζοντες νὰ ὠθήσωσιν εἰς ἀτοπήματα ἢ ῥαδιουργοῦντες, εἶνε ἀνάξιοι χαιρετισμοῦ. Ἀπ' ἐτέρου ἡ καταφερομένη γυνὴ — ἐνώπιον δῆθεν εὐλικρινῶν φίλων — κατὰ πατρός, ἀδελφοῦ, θεοῦ, συζύγου ἢ ἄλλου συγγενοῦς — καθὼς καὶ πᾶς ἀνὴρ — οὐχὶ μόνον εἶνε ἀξία περιφρονήσεως, ἀλλὰ καὶ δίδει πλεῖστα ὅσα διαιιώματα εἰς ἀνθρώπους ἐκτὸς τοῦ οἴκου της, καὶ πολλάκις εὐρίσκεται μεταμελημένη. Τιμὴ γυνὴ, αἰσθανομένη σεβασμὸν εἰς τὸν ἑαυτὸν της, δὲν θὰ τὸ πράξῃ ποτὲ καὶ ἀληθῆ ἐὰν ἔχῃ παράπονα.

Ἐννοεῖς, ἀναγνώστα, ὅτι ἡ μία τῶν συνδιαλεγόμενων ἦτο εὐφυής, ἐνάρετος καὶ εὐσεβής· ἡ ἑτέρα ἦτο ἡ διεφθαρμένη καὶ ἐπιτηδεύει. Μὲ ἄλλες λέξεις, ἡ μία ἦτο ἡ γυνὴ τῆς οἰκογενείας καὶ κατ' οὐσίαν, ἐνῶ ἡ ἑτέρα ἦτο ἡ κατὰ τύπους γυνὴ τῆς οἰκογενείας, ἀλλὰ κατ' οὐσίαν τοῦ δρόμου. Καὶ τ' ἀνωτέρω γίνονται εἰς πᾶσαν κοινωνίαν, ἥτις νομίζει πολιτισμὸν πᾶσαν ξεσχι-

σμένην ἀνοησίαν, καὶ ἀφίνει νὰ μαραινῶνται τὰ πατρώα ἥδη ὡς δῆθεν στενοκεφαλισμοί. Εἰς τὰς ἐννοούσας τὸν ἀληθῆ πολιτισμὸν κοινωνίας, ναὶ μὲν καὶ ἡ κακῆς διαγωγῆς γυνή — καθὼς καὶ ἡ ἀναφανδὸν πωλουμένη — ἔχει πᾶσαν τὴν προστασίαν τοῦ νόμου καὶ πᾶσαν περιποίησιν, ἀλλὰ τῆς ἀπαγορεύεται — ἂν καὶ εἰς αὐτὴν εἶνε ἀδιάφορον, ὡς μὴ κίσχνομένην — τὸ οὐσιωδέστερον, ἡ συναναστροφὴ τῶν οἰκογενειῶν. Ἡ κακῆς διαγωγῆς ζῇ ἀείποτε διασκεδάζουσα καὶ ἐπιδεικνυομένη, ἡ δὲ καλῆς διαγωγῆς, τιμὴ καὶ σεβομένη τὸν ἑαυτὸν της, ζῇ ἐν ἐκτιμῇ καὶ ὑπολήψει. Μία μόνη λοιπὸν διαφορὰ τὰς χωρίζει, ἡ τιμὴ καὶ ἡ ἀτιμία, αἵτινες εἶνε χωρισμένοι πάντοτε, καὶ ἡ μία ἐνυπάρχει εἰς τὴν οἰκογένειαν, ἡ δ' ἑτέρα εἰς τὴν ὁδόν. Καὶ πᾶσα κοινωνία ἀρτισύστατος πρέπει νὰ προσέξῃ πολὺ εἰς τοῦτο, καὶ πρέπει ν' ἀποστρέφῃ τὸ πρόσωπον ἀπὸ πάσης νομιζούσης τὴν ἀτοπὸν συμπεριφορὰν ὡς πολιτισμὸν, εὐγένειαν, καὶ δῆθεν ἐλευθεριότητα.

Ἡ διδάσκαλος τῆς ἠθικῆς, ἐκπληχθεῖσα ἐκ τῶν λόγων τῆς μαθητρίας της, ἐστάθη σιωπηλὴ στιγμὰς τινάς, ἀλλὰ — γυνὴ τῆς πείρας — ἐπρόφερε μετ' ὀλίγον μὲς τὸναι·

— Οὐφ! πόσον εἶσαι ἀπολίτευτος; Κρίμα τοῦ ἡλιπία. Ποτὲ δὲν θὰ γίνῃς τοῦ συρμοῦ, καὶ τὴν ἡτένισε σοβαρῶς.

Ἡ μαθήτρια τότε τὰ ἔχασεν. Ἐπαθε ὁμοίον τι τῶν κατὰ τὸ 1850 τότε νέων ἀξιωματικῶν τοῦ στρατοῦ ἡμῶν, οἵτινες ἠρυθρίων, ὅτε τοὺς ἔλεγον ἕτεροι — ἀξιωματικοὶ τῆς πείρας — « ὀφείλετε νὰ πίνετε οἶνον μετὰ θάρρους, διότι τότε μόνον εἰσθε καλοὶ στρατιωτικοί. » Καὶ οὗτοι ἐφαίνοντο τὸ πρῶτον διστάζοντες, ἀλλὰ κατόπιν πολλοὶ τούτων κατεστράφησαν, διὰ νὰ ἀποδείξουν ὅτι εἶνε ἀνδρεῖοι λάτραι τοῦ Βάκχου, ἐξ ἀγχιστείας συγγενοῦς τοῦ θεοῦ τοῦ πολέμου Ἀρεως.

Ἡ μαθήτριά μας ἐκλονίσθη τὸ πρῶτον εἰς τὴν λέξιν ἀπολίτευτος, καὶ διὰ νὰ μὴ δυσαρεστήσῃ τὴν διδάσκαλον, ἠθέλησε νὰ ἐπιδειχθῇ.

— Καλῶς δεκτὰ ὅλα, ἐφώνησεν ἀνορθωθείσα, ἀλλὰ ποῖος εἶνε ὁ κύριος Γανυμήδης;

Ἡ διδάσκαλος, εὐχαριστηθεῖσα διὰ τὴν μεταβολὴν της καὶ λαβοῦσα ὕψος γλυκὺ, τῆς εἶπε·

— Καλότυχη! Εἶνε ἀρχαῖον ὄνομα, καὶ σοὺ τὸ εἶπον καθ' ὑπόθεσιν, ἔχουσα ὑπ' ὄψιν τοὺς ἰδικοὺς μας. Ὁ Γανυμήδης, ὃς σοῦ ἐκφρασθῶ νομικῶς καὶ περὶ διαγραμματόν, ἐπηγγέλλετο

κατὰ τὴν νεότητά του τὰ γυναικεῖα ἔργα, καὶ ὅταν ἠνδρώθῃ μετετέθῃ εἰς τοὺς ἐργολάβους κατόπιν δὲ ἐν τῇ ἀχρηστείᾳ του κατετάχθῃ εἰς τοὺς γενικοὺς ἐπιτελεῖς τοῦ ἀνθρωπίνου γένους καὶ ἐξεπλήρῃ μετὰ ζήλου καὶ χάριν ἀναμνήσεως τὴν τρίτην τοῦ ἀρχικοῦ του προορισμοῦ ὑπερρείαν.

— Ὡ νὰ πάρῃ ἡ ὀργή! εἶπεν ἡ μαθήτρια. Ἀμρότεροι δὲ ἐγέλασαν δυνατὰ. Μάλιστα ἡ μαθήτρια ἠλεκτρίσθησα, ἠθέλησε καὶ αὕτη νὰ μὴ φανῇ ἀπολίτευτος ὡς πρότερον, καὶ τῆς λέγει·

— Γνωρίζω ἓνα τοιοῦτον, ὅστις κόβει καὶ βόλτες εἰς τὴν γειτονίαν μας. Σὺ μοῦ ὠμίλησας νομικῶς, ἀλλ' ἐγὼ θὰ σοῦ ὁμιλήσω ποιητικῶς περὶ τοῦ ἰδικοῦ μας νέου Γανυμήδους, καὶ θὰ σοῦ εἴπω τοὺς στίχους, οὓς λέγομεν, ἐνῶ διαβαίνει — διότι διαβαίνει συχνάκις καὶ μᾶς χαιρετᾷ κατὰ σειρὰν — ὅταν συμπέσῃ νὰ ἡμεθα εἰς τὸ παράθυρον.

Τρέξατε νὰ θαυμάσητε τὸν Ἑρωτόκριτόν μου.

Ἰδῆτε τὸν φειμμίθιον καὶ τὰς ὀφρὺς βαμμένας.

Ἐμπρὸς τοῦ μηδενίζονται ὁ Νάρκισσος, ὁ Πάρις.

Ἐχει ὑπάνδρους τέ και μὴ ὅλας ξετρελλάμενας.

Ἰδέτε τον· δὲν φαίνεται ὡς ἂν τετάρτη Χάρις,

μὴ, ὡς ὁ Ζεὺς, μοῦ κλέψετε τὸν ἐρμαφροδιτόν μου·

— Ζήτω ὁ Πύργος Βαβέλ! εἶπεν ἡ ἔμπειρος διδάσκαλος ἐνθουσιῶσα.

— Ζήτω, φίλη μου. Ἀλλ' ἂς ὁμιλήσωμεν σπουδαίως. Ἀγαπητῇ, δὲν ἀρνοῦμαι ὅτι ὅσα καὶ ἂν ἤκουσα ἀπὸ ἐσέ, ἀπορρέουσιν ἀπὸ μεγάλῃν πείραν τοῦ Πύργου Βαβέλ. Ἀλλὰ συγχώρησον καὶ ἐμὲ τὴν ἄπειρον νὰ σοῦ ὁμιλήσω εἰλικρινῶς. Οἱ ἄνδρες ἔχουν μίαν ἡμῶν διαφορὰν, ἀλλὰ λίαν οὐσιώδη. Τὴν ἐννοεῖς βεβαίως Πόσον, σὲ βεβαιῶ, ἐπεθύμουν νὰ μὴν εἶχον τὴν διαφορὰν ταύτην. Τότε θὰ ἐγινόμεθα λίαν εὐκόλως ὅτε μὲν Ἀδὰμ, ὅτε δὲ Εὐᾶ, καὶ τὰ πάντα ἐν τάξει. Ὡς ἐσχηματίσθημεν ὁμῶς αἱ γυναῖκες, καὶ διδὼν προορισμὸν ὠρίσθημεν, ἅμα κάμωμεν βῆμά τι ἀπαθὸν, δυνατὸν νὰ μᾶς περιποιῶνται προσκαίρως οἱ πρώην Γανυμήδεις, ὡς τοὺς καλεῖς, ἀλλ' ἡ κοινωνία θὰ μᾶς περιφρονήσῃ λίαν δικαιολογημένως βαθμηδόν, διότι δὲν θέλει τὴν ἀποσύνθεσιν της. Καὶ γυνὴ ἄνευ ὑπολήψεως, ὅσα καλὰ καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι ἔχει, ὁμοιάζει τόπον, εἰς δὲ μεταβαίνει τις ἐξ ἀνάγκης πρὸς στιγμὴν, ὅπως γυνὴ σεβομένη τὸν ἑαυτὸν της, καὶ πτωχὴ ἂν ἦνε, ὁμοιάζει ἀνθρώπῳ, εἰς δὲ πνέει διαρκῶς ὁ

Ζέφυρος, καὶ παρὰ τὸν ὁποῖον, ὅσον καὶ ἂν παραμείνη τις, δὲν βαρύνεται.

— Εἶνε λίαν σπουδαία ἡ ἐνστάσις, εἶπεν ἡ διδάσκαλος, μὴ ἐμβαθύνῃς ποσῶς. Ἐχεις δίκαιον. Ἡ Εὐα νομίζω ὅτι ἐπταίσει κατὰ τοῦτο. Ὁφείλεν, ἀντὶ νὰ μεταβῇ νὰ δώσῃ τὸν ἀπηγορευμένον κερπὸν εἰς τὸν Ἀδὰμ ἢ ἰδίᾳ, νὰ εἴπῃ τοῦ ἐργολάβου τῆς κυρίου Διαβόλου νὰ μεταβῇ ὁ ἴδιος νὰ ἀπατήσῃ καὶ τὸν Ἀδὰμ. Ἴσως τότε θὰ εἴχαμεν τὰ αὐτὰ συστατικά, καὶ θὰ ἡδυνάμεθα ἐλευθέρως νὰ κάμνωμεν τὰ τοῦ Πύργου Βαβέλ.

— Βεβαίως, εἶπεν ἡ μαθήτρια, θὰ εἶχον καὶ οἱ ἄνδρες τότε τὸν αὐτὸν τῆς γυναικὸς προσρισμόν. Καὶ διερρήχθη εἰς ἄσβεστον γέλωτα διὰ τὸν στοχασμόν, ὅστις τῇ ἐπῆλθεν.

— Διατί γελᾷς; τῆς λέγει ἡ ἑτέρα ἐκπλαγεῖσα.

— Ὡ τίποτε! τίποτε! Ἐσυλλογιζόμην τὸν σύζυγόν μου. Φαντάσου, καθὼς εἶνε ἀγρίμιον, ὁποῖον θυμὸν θὰ εἶχεν, ἂν ἦτο εἰς τὴν θέσιν τοῦ Ἀδὰμ, καὶ ἤθελε τὸν ἐνοχλήσει ὁ Διάβολος, ἔστω καὶ ἂν μετεμορφούτο, οὐχὶ εἰς ὄφιν, ἀλλὰ καὶ εἰς ἔγγελον τῆς Κωπαίδος—λίαν ἀγαπητὸν φαγητόν του— ὅτε θὰ ἐμάνθανε τὴν ἀπάτην καὶ τὸν σκοπὸν τοῦ Διαβόλου.

— Ὁ ἰδικός μου εὐτυχῶς δὲν εἶνε ἀγρίμιον· εἶνε πολιτισμένος· δὲν τὸν μέλλει· εὐκόλως λαμβάνει σχέσεις.

Ἀμφοτέρω δὲ διερρήχθησαν εἰς γέλωτα.

10

Τὸ πρόσκαιρον.

Αἱ τελευταῖαι φράσεις ἔκαμαν τὸν Γαλασῖνον ἄγγελον νὰ γελάσῃ μὲν ἐπίσης, ἀλλὰ καὶ νὰ φωνάξῃ·

— Θεέ μου! χρειάζεται ψυχρολουσία εἰς τὸ ἀνθρώπινον γένος· δι' αὐτῆς ἴσως θεραπευθῇ ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν αὐτοχρόνῳ. Τίς ἐπίστευεν, ὅτι τὸ θῆλυ τοῦ ἐκλεκτοῦ ζώου πάσχει πλειότερον τοῦ ἄρρενος ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν; Πόσον μάταιοι ὡς ἐκ τούτου εἶνε οἱ ἄνθρωποι, ἀγνοοῦντες τί τέσσεται, οὐχὶ μόνον ἡ αὖριον, ἀλλὰ καὶ ἡ ἰδία αὕτη στιγμή!

Αἰφνης ἤκούσθη ψαλμωδία νεκρική. Ὁ ἄγγελος ἐστράφη. Εἶδε πλείστους ὅσους ἀναφαινομένους ἐκ τῆς ἀπέναντι ὁδοῦ καὶ παρακολουθοῦντας ἐξηπλωμένον ἐπὶ φερέτρου ὁμοίων

των, καὶ ὁδηγούμενον παρ' ἄλλων, βρασταζόντων τὸ φέρετρον· κοιμώμενον τὸν αἰώνιον ὕπνον, καὶ κάμνοντα τὸν τελευταῖον περίπατόν του ἀνευ ζωῆς, ἀλλ' ἐντελῶς θεραπευμένος. Τοὺς δ' ἐν τῇ πλατείᾳ Κουλουδάχατα εἶδεν ἅπαντας ἀποκαλύπτοντας τὴν κεφαλὴν καὶ κύπτοντας εὐλαθῶς κατὰ τὴν διάβασιν τοῦ νεκροῦ.

Ἀμα διέβη πλησίον του ἡ συνοδία, παρετήρησε μὲ ἀπορίαν του καὶ τινὰς κλαίοντας, ἐνῶ ὁ θανὼν εἶχεν ἱαθῇ ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν αὐτοχρόνῳ ἐντελῶς.

— Ὡ! εἶπεν, ἰδοὺ καὶ ἄλλη ἔκφρασις τοῦ λογικοῦ ζώου, ἀγνωστός μοι μέχρι τοῦδε. Καὶ ἐκ περιεργείας ἠκολούθησε τὴν κηδεῖαν μέγχοι τοῦ κοινοῦ ἐντευκτηρίου ὅλου τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

Ἐκεῖ παρατήρησεν ὅτι ἐναπέθεσαν τὸν νεκρὸν παρὰ νεωστὶ ὀρυχθέντα τάφον. Εἶδε παρ' αὐτῷ ἕτερον ἀρχίσαντα νὰ ὁμιλῇ καὶ διηγούμενον τὴν ἱστορίαν τοῦ θανόντος. Ὅτι δὲ ἐξέπληξε τὸν Ἀγγέλον ἦτο ὅτι ὁ θανὼν—κατὰ τὴν περιγραφὴν—εἶχε μόνον προτερήματα, καὶ εἰς τὸν βίον του μόνον ἀγαθὰς εἶχε κάμει πράξεις. Καὶ μετὰ τὸ πέραν τοῦ λόγου.

— Ἄν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἦσαν τοιοῦτοι, εἶπεν, εἰς τὸν παρ' αὐτῷ ἱστάμενον, ὡς ἤκουσα ὅτι ἦτον ὁ μακαρίτης, βεβαίως ὅλη ἡ γῆ θὰ ἦτο παράδεισος.

— Ναί! ἀπήντησεν ὁ ἐρωτηθεὶς μετὰ στωϊκῆς ἀπαθείας, ὅλοι οἱ θανόντες εἶνε ἀγαθοί, ὅσον κακοὶ οἱ ζῶντες.

Κατόπιν ἤκουσε ἱερεῶς ψάλλοντα εὐχὰς. Τοῦτο ἀληθῶς τὸν συνεκίνησε καὶ ἐσταύρωσε ἀκουσίως τὰς χεῖρας. Ἐβρέυσαν δὲ δάκρυα ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του, ὅτε ὁ ἱερεὺς εἶπεν

«χοῦς εἰ καὶ εἰς χοῦν ἀπελεύσῃ»

Μετὰ τὴν εὐχὴν ταύτην ὁ ἱερεὺς λαβὼν λάσπην ἐβρίψεν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ θανόντος, οἱ πάντες τὸν ἐμιμήθησαν ῥίψαντες χοῦν. Ἐτεροι μὲ πτυάριον ἤρχισαν νὰ ῥίπτωσι χῶμα καὶ μετ' ὀλίγον ὁ τάφος καλυφθεὶς περιέκλυσε τὸ σῶμα.

Μετὰ ταῦτα ἀπῆρχοντο ἅπαντες σιωπηλοὶ καὶ κατὰ τὴν ἐξοδὸν ὁ ἄνθρωπος, ὅστις εἶπεν, ὅτι ὅλοι οἱ θανόντες εἶνε ἀγαθοί, ὅσον κακοὶ οἱ ζῶντες, στραφεὶς μὲ ὕψος φιλοσοφικόν εἶπεν εἰς τοὺς πέριξ. — Ἰδοὺ φίλοι μου τὸ τέρμα τοῦ θνητοῦ καὶ εἰς τὰ δικά μας.

Ὁ Ἀρχάγγελος ἀκούσας τὴν μεγάλην αὐτὴν

ἀλήθειαν δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατηθῇ καὶ ἐφώναξε.
— Ἀφοῦ γνωρίζετε τὸ πρόσκαιρον διατὶ εἴ-
σθε τὸσον κακοί;

Ἀλλὰ συνελθὼν ἠτένεσε πρὸς αὐτοὺς μὲ ἀγ-
γελικὸν βλέμμα ψιθυρίσας τί πταίουσιν οὗτοι οἱ
ἀτελεῖς. Αἰτία εἶνε—ἡ ἀσθενεία των— τὸ λο-
γικόν.

Ὅλοι ἐστράφησαν πρὸς τὴν φωνὴν καὶ ἰδόν-
τες τὸ ἱλαρὸν καὶ διαλάμπον βλέμμα τοῦ Ἀρ-
χαγγέλου

— Ἀφήσατέ τον, ἐφώναξαν, δὲν τὸν βλέ-
πει, δὲν ἔχει ὁ ἀτυχὴς λογικόν.

— Εὐτυχῆς ὁ μὴ ἔχων λογικόν, εἶπεν ὁ φι-
λόσοφος διότι οὔτε ὀδύνας αἰσθάνεται, οὔτε κα-
κὸν τι προμελετᾷ ποτέ.

Ὁ Ἀγγελος τότε ἀνεκάγχασε δυνατά.

Ἐπειδὴ ὁμῶς τινὲς τῶν πέριξ τὸν ἠτένισαν
ἀγρίως, ἀνέκραζεν·

Ἀρκετά! Χαίρετε, λογικοί.

Καὶ ἐπέταξεν εἰς τοὺς οὐρανούς.

Ἐκτοτε δὲ ἐστερήθη καὶ ἡ γῆ τῶν ἀγγέλων.

11

Τρόπος θεραπείας τῆς ἀσθενείας «λογικόν».

Ὁ Ὑψιστος ἰδὼν τὸν Ἀρχάγγελον ἐπανελ-
θόντα, τὸν προσκάλεσε καὶ ἀπήτησε παρ' αὐτοῦ
νὰ διηγηθῇ τὰ καθέκαστα. Ἀφοῦ δὲ τὸν ἡ-
κροάσθη λίαν προσεκτικῶς, ἐχάρη ἀκούσας τὴν
περὶ θεραπείας τῆς ἀσθενείας «λογικόν» πρότα-
σιν τοῦ Ἀρχαγγέλου, καὶ παραδεχθεὶς αὐτήν,
ἀπεφάσισε διὰ τῆς ψυχρολουσίας νὰ διορθώσῃ
τὸ ἐκλεκτὸν τοῦ ζῶον.

Τότε ἤνοιξαν οἱ καταράκται τοῦ οὐρανοῦ, καὶ
ἐγένετο ὁ κατὰ τὴν ἱερὰν Γραφὴν παγκόσμιος
κατακλυσμός. Ὡς γνωρίζεις δ', ἀπόγονε τοῦ
πρώτου ἁμαρτωλοῦ, ἐσώθη ὁ Νῶε ἐν τῇ Κιβω-
τῇ, εἰς ἣν παρέλαβε συνεπιβάτας ἀνὰ ἓν ζεῦγος
ἐκάστου τῶν ζώων, καὶ ἅπασαν τὴν οἰκογένειάν
του, ἥτοι τὴν γυναῖκα του, τοὺς υἱοὺς καὶ τὰς θυ-
γατέρας, τοὺς ἐσωγάμλους, τὰς νύμφας καὶ τοὺς
εγγόνους, ἐξ ὧν καταγόμεθα.

Ἀλλὰ καὶ οἱ ἀπόγονοι τοῦ Νῶε ἐγένοντο ἴσον
ἀπαράλλακτον τῷ πρωτότύπῳ.

— Ἀδὰμ καὶ Εὔα. —

Ὁ Θεὸς εἶδεν, ὅτι ματαία ἀπέβη καὶ ἡ ψυ-
χρολουσία εἰς τοὺς λογικοὺς. Τότε ἐπέισθη θε-
τικῶς, ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶνε ἀδιόρθωτος ὥς ἀτε-

λής. Μὴ θέλων δὲ νὰ ἀκυρώσῃ τὰς ἀποφάσεις
του, δι' ὧν κατέστησε τὸ ἐκλεκτὸν τοῦ ζῶον
κυρίαρχον καὶ λογικόν, ἐνέπνευσεν εἰς τοὺς ἄν-
θρώπους τὰς ἐορτάς τῶν ἀποκρέων, ἵνα ἐπενθυ-
μίζῃ αὐτοῖς τὸ «Γνωθὶ σαυτόν.»

Κατὰ τὰς ἀποκρέας, ὥς δὲν ἀγνοεῖτε, ἀνα-
γνώσται — καθόσον εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ με-
τεμφιάσθῃτε τοῦλάχιστον ἅπαξ — ἐκαστος πε-
ριπαίζει τὸν ἑαυτόν του εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ
ὁμοίου του. Μεταμφιάζεται — εἰς γυναῖκα, ἐὰν
θέλῃ, ἐνῷ ἦνε ἀνὴρ, καὶ ἑγγυον μάλιστα — εἰς
ἄνδρα, ἐνῷ ἦνε γυνή, καὶ προγαστορα μάλιστα,
ἂν ἐπιθυμῇ. Μεταμφιάζεται — ἂν τὸ κρῖνῃ εὐ-
λογον ἢ διάθεσίς του — εἰς βασιλέα, ὑπουργόν,
βουλευτὴν, μοναρχικόν, συνταγματικόν, δημο-
κρατικόν, κοινοκτήμονα, ἱατρὸν, δικηγόρον,
τραμποῦκον κτλ. Ἐκτὸς δὲ τούτων ὅλων τῶν
ἀνθρωπίνων μορφῶν, ἃς δύναται νὰ λάβῃ, λαμ-
βάνει καὶ τὴν μορφήν οἰουδήποτε ἄλλου ζώου
— κατὰ τὰς νεωτέρας ἐφευρέσεις τῶν προσω-
πιδῶν — καὶ περιπαίζει ἐν πληρεστάτῃ συνει-
δήσει, ἐν χαρᾷ, εὐθυμίᾳ καὶ εὐχαριστήσει τὸν
προορισμὸν τοῦ λογικοῦ· ἰάται τέλος πάντων
προσκαίρως τῆς ἀσθενείας του, ἐννοῶν τὸ μά-
ταιον.

Τὸ ἱατρικὸν τῆς θεραπείας διὰ τὴν ἀσθενείαν
«λογικόν» ἀληθῶς ἐπέτυχεν. Ἐκτοτε ὁ ἄνθρω-
πος, καθιερώσας τὰς ἀποκρέας, βλέπει τὴν γε-
λοιογραφίαν του, ἢ τὴν ἀληθῆ του εἰκόνα, καὶ
τὰς ἡμέρας ἐκείνας μόνον ζῇ ὥς ἐμπρέπει αὐτῷ.

Ἐκτοτε κατὰ τὰς ἀποκρέας ὅλα τὰ λοιπὰ
ζῶα, ὁρῶντα τὴν ἐλεεινὴν κατάστασιν τοῦ ἐκ-
λεκτοῦ ζώου, εὐχαριστοῦσι τὸν Ὑψιστον ἔτι
πλειότερον, διότι δὲν τοῖς ἔδωκε λογικόν, διὰ νὰ
βασανίζωνται ἀδιακόπως, καὶ τὸ κυριώτερον
— ἐνῷ ἐξευτελίζονται κατὰ πρόσωπον τὰς ἀπο-
κρέας — νὰ μὴ τὸ ἐννοοῦν, ὥς συμβαίνει εἰς τὸ
ἐκλεκτὸν ζῶον.

Εὐτυχῇ ἀληθῶς τὰ λοιπὰ ζῶα, διότι ἀπὸ λ-
λάγησαν τῆς ἀσθενείας «λογικόν» καὶ δὲν ἔ-
χουν ὅλας τὰς ἐλεεινότητας, τὰς ὁποίας ὀνο-
μάζουν οἱ λογικοὶ ἀνάγκας τοῦ βίου. Προσέτι
δὲν εὐρίσκονται εἰς τὴν ὑποχρέωσιν, πρὸς θερα-
πείαν καὶ ἀναψυχὴν, νὰ ἐορτάζωσι τὰ Διονύσια
κατὰ τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας, Σατουρνάλια κατὰ
τοὺς πάλαι Ρωμαίους, Καρναβάλια κατὰ τοὺς
σημερινοὺς Λυτικούς, καὶ Ἀποκρέας κατὰ τοὺς
Ἀνατολίκους. Ἐν γένει, ὥς λέγουσι κοινῶς, νὰ
γίνωνται μασκαράδες.

Εὐτυχῇ τὰ ζῶα, διότι δὲν ἔχουσι κρίσιν. Ὁ

ἄνθρωπος, ὅσον εἶνε κριτικότερος, ὅσον πλειότερον ἀνεπτυγμένος, κατὰ τοσοῦτον ἡθικῶς ἐπιτυχέστερος.

Ὑπομονή, Ἕλληνες τοῦ 1872 καὶ σεῖς λοιποὶ — λευκοὶ, μαῦροι, πυρόχροοι καὶ ἄλλοι — κάτοικοι ἀρούρης, πάσχοντες ἀπὸ τὴν ἀσθενεῖαν «λογικόν». Ἐχει ὁ Θεός.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ.

Συγχωρήσατέ μοι νὰ κολακευθῶ, ἀγαπητέ μου ἀναγνώστα, ἡ εὐφροσύνη μου ἀναγνώστρια, ὅτι διατρέξαντες τὸ ἔργον μου διέβητε ὀλίγας ὥρας εὐχαρίστως, ὅτι συγχρόνως μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν εὐρέθητε σύμφωνοι ἐντελῶς μετ' ἐμοῦ — ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς στενοχωρίας καὶ τὸ δύσκολον τοῦ βίου — ὅτι τὸ «λογικόν» εἶνε ἀσθενεία, δοθεῖσα κατ' ἐξαιρέσιν ἀπὸ τὸν Ὑψιστον εἰς τὸν ἄνθρωπον πρὸς τιμωρίαν του — ὅτι τὰς ἀποκρέας μόνον ὁ ἄνθρωπος ἀνακουφίζεται ὡποσοῦν, καὶ ἐπομένως ὅτι καλὸν ἤθελεν εἶσθαι νὰ καθιερωθῶσιν αἱ ἀπόκρεω καθ' ὅλον τὸ ἔτος, ὅπως θεραπευθῶμεν ἐντελῶς.

Ἄλλ' ἐπειδὴ πιθανὸν διδάσκαλός τις, ἱερεὺς ἢ στρατιωτικός — χάριν τοῦ ἐπαγγέλματός των — πτύσῃ τὸν κόρπον του καὶ διστάσῃ νὰ φέρῃ τὴν προσωπίδα, καὶ ἐπομένως ἐναντιωθῇ εἰς τὴν ἀνθρωποσωτήριον πρότασιν, διὰ νὰ τὸν πείσωμεν, ὅτι διὰ τῆς προσωπίδος θὰ ἐκτιμᾶται πλειότερον καὶ θὰ ζῇ ἡσυχος, τοῦ φέρομεν μίαν τελευταίαν ἀπόδειξιν περὶ τοῦ ὀρθοῦ τῆς προτάσεως καὶ τῆς ἀναποφεύκτου παραδοχῆς αὐτῆς.

Ὡς γνωστὸν, τὸ λογικὸν ἐκλείπει τὰς ἀποκρέας, καὶ ὁ ἄνθρωπος τέλος πάντων δοξάζει τότε τὸν Θεὸν μὲ προσωπίδα καὶ ἐν πλήρει πίστει, ἀφοσιώσει καὶ εὐλικρινείᾳ, διότι αἰσθάνεται ὅτι ἀνέκτησε τὴν υἰεῖαν του, ἣν εἶχε πρὸ τῆς ἁμαρτίας καὶ τῆς συνεννοήσεως τῆς Εὐας μετὰ τοῦ ἐν σχήματι ὄφως διαβόλου. Μὴ μᾶς κτυπήσητε λοιπὸν, διδάσκαλοι, μὲ τὸν κανόνα τῆς γραμματικῆς, μὴ ἀντιτείνητε εἰς τὴν ἐπανάκτησιν τῆς υἰεῖας τοῦ ἀνθρώπου γένους, ἱερεῖς· θέσατε τὰ ξίφη σας εἰς τὸν κολδὸν στρατιωτικοί, καὶ λάβετε καὶ σεῖς ἀνὰ μίαν προσωπίδα, ὅπως ἰαθῆτε, διότι εἴσθε ἀσθενεῖς.

Ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἀνευ λοιπὸν εἶνε, διὰ τὴν

ἐντελῇ θεραπείαν, αἱ ἀπόκρεω καὶ ὁ μεταμφιασμός τῶν ἀνθρώπων νὰ καθιερωθῶσι καθ' ὅλον τὸ ἔτος — ὡς ἀλεξιθήριον κατὰ τοῦ λογικοῦ — καὶ μάλιστα διὰ νόμου ψηφισθησομένου ὅσον οἶόν τε τάχιον παρὰ τῆς νέας σχηματισθησομένης Βουλῆς. Πρῶτοι δὲ νὰ ὑποστῶσι τὸν μεταμφιασμόν οἱ νέοι ἀντιπρόσωποι καὶ οἱ ὑπουργοί, ὡς προεξάρχοντες, καὶ κατόπιν οἱ λοιποὶ τῆς πατρίδος τοῦ πολιτισμοῦ, τῶν φώτων καὶ τῆς ἐλευθερίας κάτοικοι, ὥστε νὰ ἰαθῇ τῆς ἀσθενείας καὶ ἀπαλλαγῇ τοῦ λογικοῦ πρῶτος ὁ τόπος ἡμῶν, ἔχων τὸ δικαίωμα τοῦτο ὡς πρότυπον ἐν τῇ Ἀνατολῇ βασιλείον.

Ἄλλ' ἐπειδὴ, καθόσον ἀφορᾷ τὴν ἐπιψήφισιν τῆς προτάσεως, πιθανὸν νὰ γεννηθῇ ἐνστάσις, ὅτι τὸ ζήτημα δὲν εἶναι κοινοβουλευτικόν, ἀλλὰ κοινωνικόν — καὶ κατὰ τοῦτο εἴμεθα σύμφωνοι — καὶ ὅτι πρέπει οὐχὶ ἡ νέα Βουλὴ καὶ ἡ ἀξιοσέβαστος καὶ πανιερωτάτη Κυβέρνησις, ἀλλ' ὅλον τὸ ἔθνος νὰ ἐρωτηθῇ ἂν δέχεται τὸν τρόπον τῆς θεραπείας. Καὶ ἐπειδὴ, καθιερωθείσης πλέον — διὰ τῆς θυσίας ἀπείρων υἱῶν καὶ φανῶν κατὰ τὴν ἀξιωματικὴν νύκτα τῆς 10 8βρίου 1862 — καὶ εἰς τὴν νέαν ἐλευθέραν Ἑλλάδα τῆς γενικῆς ψηφοφορίας, δὲν δύναται τις νὰ διαφιλονεικῇ τὸ δικαίωμα, διὰ ταῦτα ἐδημοσιεύσαμεν ὁλόκληρον αὐτὴν τὴν ἱστορίαν, ὅπως ἕκαστος λογικὸς ἀποφανθῇ, κατ' ἰδίαν πρῶτον, ἐν ἐλευθέρᾳ συνειδήσει, καὶ μακρὰν τῆς ἐπιρροίας τῶν τε ἀντάμνητον τῆς ἐξουσίας καὶ τῶν τραμπούκων τῆς ἀντιπολιτεύσεως περὶ τῆς καθιερώσεως ἢ οὐ τοῦ μεταμφιασμοῦ καθ' ὅλον τὸ ἔτος. Ἀλλὰ, πρὸς Θεοῦ, νέοι Ἕλληνες, ἀπόγονοι τῶν ἀνδρῶν τοῦ 1821, κρατήσατέ το μυστικόν, ἕως οὗ τὸ πραγματοποιήσωμεν καὶ δοξασθῇ πρώτη ἡ Ἑλλάς ἐκ νέου, καθόσον, ὅπως τὸ πάλαι ἐδίδαξε τὰς τέχνας καὶ τὰς ἐπιστήμας εἰς τοὺς βαρβάρους λαοὺς, οὕτω καὶ σήμερον καθιεροῖ τὸ ἀνθρωποσωτήριον σύστημα τοῦ μεταμφιασμοῦ, καὶ θεραπεύει τέλος πάντων τὰς κοινωνίας ἀπὸ ἀσθενείας, πιστευομένης ὡς ἀνιάτου μέχρι τοῦδε· ἡμεῖς δὲ οἱ σπουδαῖοι ἀπόγονοι ἀσημάντων προγόνων προσθέτομεν ἔτι μίαν δάφνην ἐπὶ τοῦ μετώπου μας — τὴν δάφνην τῆς προσωπίδος.

Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τοῦ τρυφεροῦ τούτου ζητήματος. Ἦδη δὲ, καθόσον ἀφορᾷ τὸ ἔργον, ἀναγνωρίζω, ὅτι πρέπει νὰ δώσω ἀναποφεύκτους τινὰς διασαφήσεις, ἔχων ὑπ' ὄψιν καὶ τὸν ἐπίμονον σχολαστικὸν τῶν ἀναγνωστῶν.

Ἴσως ἐρωτήσῃ τις, διατί ἐδώσαμεν βελόνην εἰς χεῖρας τῆς Εὐας, ὅπως συρράψῃ τὴν ἐνδυμασίαν της, καὶ ἴσως—διὰ νὰ περιπλέξῃ τὸ ζήτημα—μᾶς ζητηθῇ καὶ τὸ ἐργαστάσιον εἰς ὃ κατεσκευάσθῃ. Τὸν παρακαλοῦμεν νὰ μὴν ἐπιμένῃ, διότι θὰ μᾶς ἀναγκάσῃ νὰ τὸν ἀποστείλωμεν εἰς τὸν διάβολον —τῆς Εὐας— νὰ τὸν πληροφορήσῃ, καὶ ἔτι πλεονέκτερον, ἂν ἐπιθυμῇ, καὶ ἀπὸ ποίου εἵδους μετάλλου ἦτο κατεσκευασμένη ἡ βελόνη, ἣν ἐκράτει εἰς χεῖρας ἡ Εὐα, διότι ὁ διάβολος τὴν προσέφερεν εἰς αὐτήν, ὡς ἀναφέρει ἡ Σολωμονική.

Ἴσως μᾶς ζητηθῇ ποῦ εὗρεν ὁ Ὑψιστος τὸν ἐξώστην εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ποιοὶ σιδηρουργοί, τέκτονες καὶ κτίσται κατεσκεύασαν τὸ ἀνάκτορόν του. Ἄν ἐξώμεν εἰς τὴν ἀρχαιότητα ἡ ἀπάντησις ἤθελεν εἶναι εὐκόλος, ἀλλὰ σήμερον—ἐλλείψει Ἡφαιστοῦ τοῦ μακαρίτου συζύγου τῆς ἐναρέτου Ἀρροδίτης—τὸν ἀπαντῶμεν, ὅτι ἡ ποίησις εἶναι παντοδύναμος, καὶ ποιητικῇ ἀδείᾳ δύναται τις νὰ φαντασθῇ ὅτι θέλει. Ἄν ἀμφιδιάλλῃ ἂς ἐρωτήσῃ τοὺς ποιητὰς τῶν νεωτέρων χρόνων, οἵτινες διὰ τῆς ποιητικῆς αὐτῆς ἀδείας διέπρεψαν,

Ἴσως ἀναγνώστῃς τις —λίαν σεβόμενος τὴν χρονολογίαν τοῦ Κυρίου Καζαμία— παρατηρήσῃ, ὅτι κατὰτάσσομεν συμβάντα μεταγενεστέρων ἐποχῶν πρὶν τοῦ—ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ πρώτου ἐργάτου τῆς θαλάσσης Νέως, καὶ τοῦ ἐξαδελφοῦ αὐτοῦ πρώτου ἐργάτου τῆς ξηρᾶς Δευκαλίωνος—συμβάντος παγκοσμίου, κατὰ τὴν ἱερὰν Γραφήν, κατακλισμοῦ. Ἐάν δὲν θελήσῃ νὰ παραδεχθῇ, ὅτι ἠναγκάσθημεν νὰ καταφύγωμεν εἰς τοῦτο, διὰ νὰ ἀναπτύξωμεν τὴν ἀσθένειαν αὐτοῦ ὑπὸ ὅλα τὰ στάδια της, καὶ ν' ἀποδείξωμεν πληρέστατα, ὅτι τὸ λογικὸν ἦτο τιμωρία τῆς θείας προνοίας, ὅπως προτείνομεν τὸν τρόπον τῆς θεραπείας, καὶ ἐπομένως ὅτι εὐρέθημεν εἰς τὴν ἀνάγκην ταύτην, τοῦ λέγομεν ἀπροκαλύπτως ὅτι οἱ ἰδιότροποι—καὶ ποιητικῇ ἀδείᾳ NB πάντοτε—δὲν ὑποληπτόμεθα τὴν τακτικὴν τοῦ Κυρίου Καζαμία, ὅστις ἔθεσε κατὰ σειρὰν τὰ ἔτη ὡς νὰ ἦσαν στρατιῶται τοῦ Ἀναμαρτήτου, καὶ ὅτι ἔχοντες ἰδίαν τακτικὴν ἐπροτιμήσαμεν τὴν οὐσίαν τῶν τύπων, ἢ ἠκολουθήσαμεν διὰ νὰ μὴν ἡμεῖθα ἐγνώσται εἰς τὸ ἔργον μας τὸ σύστημα τῶν ἐκκυδεύσεων τῶν λαχείων.

Ἐάν παρατηρήσῃ τις ἄλλο τι ἐπουσιώδες κατ' οὐσίαν καὶ τὸν κύριον σκοπὸν, ἐπειδὴ οἱ

σχολαστικοὶ εἶνε πεισματάριδες καὶ δύνανται νὰ φιλονεικοῦν αἰωνίως—ἔστω καὶ ὅταν ἀκόμη σὲ πείσωσι—τοὺς λέγομεν διὰ νὰ περαιωθῇ ἡ συζήτησις, ὅτι ἀσπαζόμεθα—οὐχὶ τὰς ιδέας των—ἀλλ' αὐτοὺς ἀπὸ καρδίας, καθὼς καὶ ὅλους τοὺς ἀναγνώστας μας καὶ τοὺς εὐχόμεθα νὰ διέλθωσι τὸ βίσεκτον (1872) νέον ἔτος μὲ χαράν ἀφθονίαν καὶ ὑγείαν.

ΦΑΛΕΖ.

Ο ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ ΧΩΡΙΚΟΣ.

(ΣΥΓΧΡΟΝΟΝ ΙΣΤΟΡΙΗΜΑ)

..... Cultor felice

Rende feconde le men grate lande;
E mentre di bell' or smalta le arene,
Tesoro insieme, e tesorier diviene.

(ΦΙΛΙΒΕΡΤΟΣ ΒΙΑΛΛΑΝΒΕΣ)

Ἐν μεγάλῃ τινι καὶ πολυανθρώπῳ τῆς Λομβαρδίας κιομοπούλει, ἀπέθανε πρό τινων ἐτῶν εὐγενὴς τις κύριος ἐκ τῶν παρ' ἡμῖν πλουσιωτέρων· ἀλλὰ τοσοῦτον φιλάργυρος, ὥστε ἕνεκα τῆς ἀμέτρου αὐτοῦ μανίας τοῦ νὰ σωρῇ χρήματα, ἀνεχώρησεν ἀπὸ τῆς μεγάλης γενεθλίου του πόλεως, ἵν' ἀποκατασταθῇ εἰς τι χωρίον, ἐνθα τὰ τρόφιμα ἦσαν εὐθηνά, καὶ αἱ πρὸς τὸ ἐξοδεύειν περιστάσεις ὀλιγώτερον συνεχεῖς.

Ἀπὸ τοῦ τεσσαρακοστοῦ αὐτοῦ ἔτους εἶχεν ἀποθάνει ἡ σύζυγός του, ἥτις τῷ ἀφῆκεν υἱὸν μονογενῆ, καταδεδικασμένον ἐξ ἀπαλῶν ἀνύχων νὰ ὑποφέρῃ τ' ἀποτελέσματα τῆς πατρικῆς φιλαργυρίας. Ἐν τῇ οἰκίᾳ οὐδέποτε διεσκέδαζε· καὶ ἐάν ποτε ἐπόθει νὰ ἐξέλθῃ αὐτῆς καὶ νὰ μεταβῇ εἰς τὸ χωρίον, ἢ εἰς τὸ κυνέγιον, δυσκόλως ἐπετύγχανε νὰ λάβῃ παρὰ τοῦ πατρὸς του χρήματα ἵν' ἀγοράσῃ πυρίτιδα. Βιβλία ὑπῆρχον ἐν τῷ οἴκῳ, ἀλλὰ παλαιά, ἱστορίαι τοῖς πᾶσι γνωσταί, ἢ συγγράμματα ἔχοντα γεωργικὰ ἀντικείμενα, ἅπερ ὁ εὐγενὴς φιλάργυρος ἐσπούδαζε νύκτωρ καὶ ἡμέραν, ὅπως δυνήθῃ νὰ καρπωθῇ ὠφέλειαν ἀπὸ τῶν πολλῶν παρ' αὐτοῦ κατεχομένων γαιῶν, χωρὶς νὰ ἐξοδεύσῃ οὐδὲ λεπτόν. Περὶ ἱππασίας οὐδὲ κἂν ἐτόλμα νὰ ὁμιλήσῃ πρὸς τὸν αὐστηρὸν γενήτορα, καὶ τοι οἱ δύο χονδρειδέστατοι ἵπποι, οἵτινες ἐχρησίμευον διὰ παλαιάν τινα καὶ κατατετρημένην ἀμαξάν, λογιζοῦσαν πεντήκοντα ἐτῶν ζωὴν, αὐτὲ πόδας εἶχον, οὐδὲ πλευρά δύναμενα νὰ βαστάσωσιν ἄνθρωπον, καὶ ἀλλοίμονον εἰς τὸν